

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

14. DUBNA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši - Chléb náš
vezdejší dej nám dnes**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 27. března 2019,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavená
Marie od Vtělení**
Libor Rösner
- strana 4 -

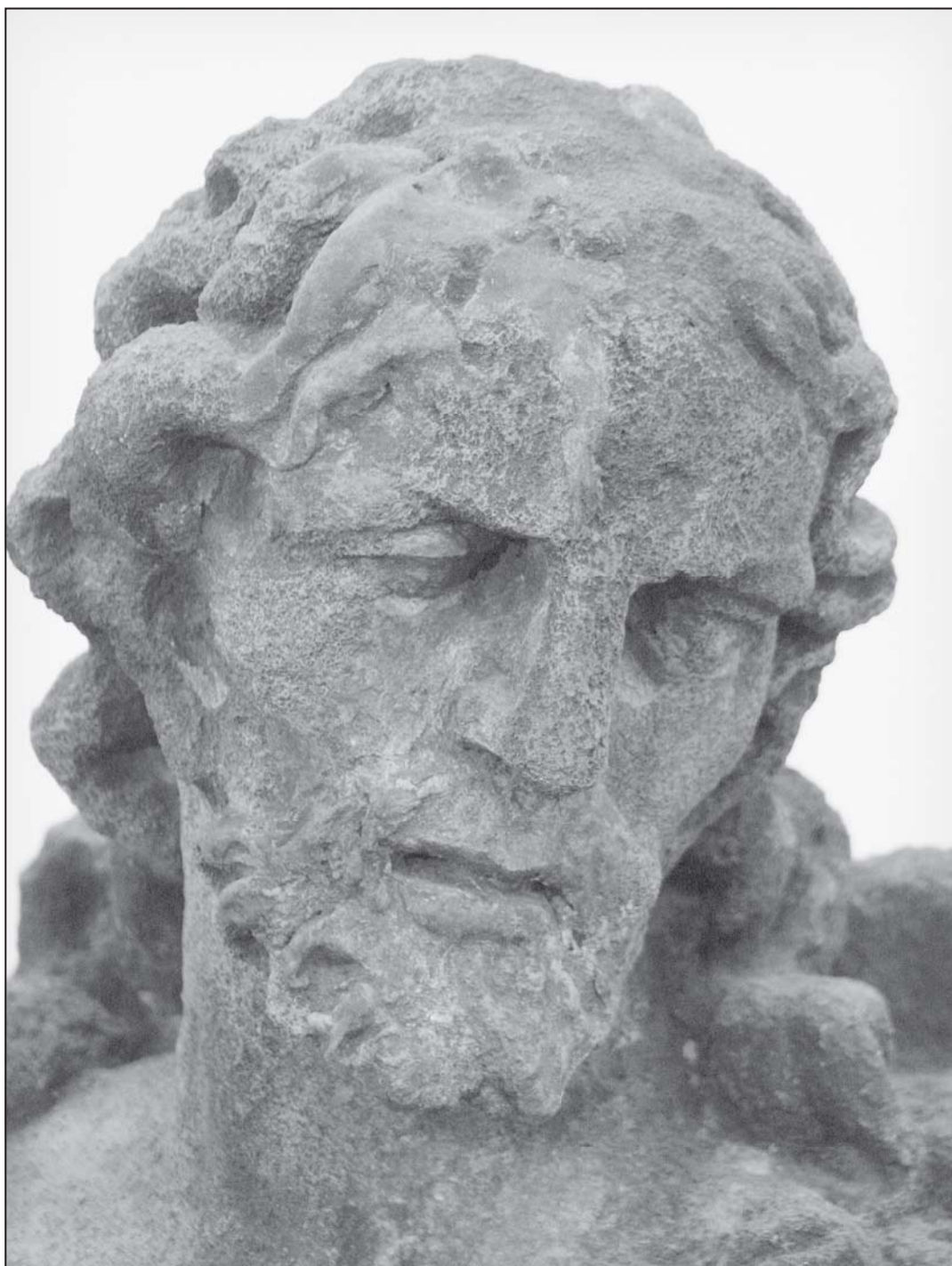
**Cvičení
ve zbožném životě (4)**
Gaspar Loarte SJ
(1498-1578)
- strana 6 -

**Chvalozpěv
na umývání nohou**
Úvaha k dílu syrského
básníka Cyrillonase
(4. stol.)
- strana 8 -

Zázrak o Velkém pátku
Maria Zboralská
- strana 9 -

**Papež František: Žádná
lidská moc si nemůže
nárokovat jurisdikci nad
zpovědním tajemstvím**
- strana 11 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení v Tre
Fontane (51)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -

Matyáš Bernard Braun (1684-1738): detail Kristovy hlavy

O Otčenáši – Chléb náš vezdejší dej nám dnes (Mt 14,15-19)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 27. března 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes budeme analyzovat druhou část Otčenáše, v níž předkládáme Bohu svoje potřeby. Tato druhá část začíná slovem, které voní každodenností, chlebem. Ježíšova modlitba začíná prosbou, která je naléhavá podobně jako úpěnlivá prosba žebračka: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ Tato prosba vychází z jedné danosti, na kterou často zapomínáme, že totiž nejsme soběstační a že potřebujeme každý den jíst.

Písmo nám ukazuje, že u mnoha lidí došlo k setkání s Ježíšem na základě

prosby. Ježíš nežadá rafinované invokace. Naopak, veškerá lidská existence se svými nekonkrétnějšími a nejvšednějšími problémy se může stát prosbou. V evangeliích nacházíme zástupy žebřáků, kteří snažně prosí o vysvobození a spásu. Někdo prosí o chléb, někdo o uzdravení; někteří o očistění, jiní o zrak; anebo aby někdo jim drahý znovu ožil... Ježíš kolem těchto proseb a bolestí nikdy nepřechází lhostejně.

Ježíš nás tedy učí prosit Otce o vezdejší chléb. Učí nás, abychom tak činili společně s mnoha muži a ženami, pro

něž je tato prosba křikem, který drží často v sobě a který provází jejich každodenní úzkost. Kolik matek a kolik otců i dnes chodí spát s trýznivou starostí, že na druhý den nebudou mít dostatek chleba pro svoje děti! Představme si, že vyslovujeme tuto prosbu nikoli v bezpečí pohodlného bytu, nýbrž v chatrném nouzovém příbytku, kde chybí to nejnnutnější k životu. Ježíšova slova tak nabývají novou sílu. Odtud začíná křesťanská modlitba. Není to cvičení pro askety; vychází z reality, ze

Pokračování na str. 7

Kdo má Boha, má všechno. To pochopila i bl. Marie od Vtělení, jejíž životní příběh nám může být povzbuzením v našich těžkých chvílích. (str. 4-5) Mít Boha znamená nejen v něho věřit, být s ním ve spojení každý okamžik svého života, důvěřovat mu. Znamená to také mít účast na jeho utrpení, které pro naše hříchy vzal na sebe v Ježíši Kristu. A o tom můžeme rozjímat ve Svatém týdnu.

Ten začíná Květnou nedělí a slavným Ježíšovým vjezdem do Jeruzaléma. Je nepochybné, že davy lidí vítaly krále, který jim svým učením, umocněným zázraky a skutky lásky, přinášel naději do ztrápených všedních dní. Bylo to logické vyústění Ježíšova tříletého přesvědčivého hlásání Božího království. Tady se směle můžeme postavit na stranu těch, kdo provolávali „Hosana Synu Davidovu!“ Přidejme se tedy a nechejme se v duchu čtení a rozjímání z minulého týdne uchvátit Božím Synem. Přemýšlejme, jaké bylo jeho pozemské působení a jak se dotklo našeho srdce...

Máme, stejně jako Izraelští, před sebou několik málo dní příprav na Velikonoce. Jaké budou? Čím se necháme ovlivnit? Zůstaneme ve svém srdci věrni Ježíši, nebo se necháme zvíkat, přesvědčit tímto světem, že Ježíšovy nároky jsou přemrštěné, že je lepší poslechnout lidi než Boha? Jsem přesvědčen o naší věr-

Editorial

nosti. Avšak takové dilema snad mohli pociťovat ti, kdo u příležitosti nejdůležitějších velikonočních svátků v dějinách spásy připutovali do Jeruzaléma. Jak jinak si lze vysvětlit, že zatímco v neděli zástupy provolávaly Ježíši slávu, v pátek davy křičely: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Citíme to hrůzné, varovné napětí oněch dní? Co všechno se asi dělo v srdcích těchto Izraelitů?

Takto položenou otázku obraťme k sobě samým: Stejně jako Izraelité se i my denně nacházíme v boji s pokušením. Jak s ním zacházíme? Máme odvahu v případě nutnosti zvolit i velmi tvrdé a nekompromisní prostředky, které nám nemusí být zrovna příjemné? Třeba i podobné těm, které zmiňuje Gaspar Loarte SJ, když poučuje o tom, jak se účinně cvičit ve zbožném životě? (str. 6-7) Možná to zní příliš středověce, ale co bychom pak řekli o čtených Ježíšových slovech, vyřčených patnáct století předtím? „Je to tvrdá řeč“ – čteme v Písmu svatém. (Jan 6,60) A mnozí odešli. Vzdáme to i my, když víme, co Ježíš vykonal pro naši spásu? Náročný boj s pokušením je vpravdě ryzi účastí na Ježíšově utrpení, vždyť trpí jak duše, tak i tělo...

Pohlédneme-li do večeřadla, kde probíhala Ježíšova poslední večeře, co vidíme? Lásku: vyjádřenou nejen v ustanovení Eucharistie, ale také i zjevným, hmatatelným činem – Ježíš, Bůh, umývá učedníkům nohy. Petr, Skála budoucí Ježíšovy církve, to vůbec nepochopil – asi jako by to nepochopila většina z nás. Tímto skutkem u nich zřejmě utrpěla představa všemohoucího Boha, přinášejícího spásu. Ale opak je pravdou: že se tak stalo, znamená, že se vyplňují slova proroků a spása je blízko. (str. 8)

Spása člověka – je vykoupěna smrtí Boha, Bohočlověka, nikoliv však ve smyslu filosofování Friedricha Nietzscheho. Smrtí na kříži a pohřbením Ježíšova těla není dílo vykoupěni dokonáno, dochází ještě k definitivnímu zlomení moci hříchu a z něho plynoucí smrti: Ježíš vstal z mrtvých – Vítěz! A proto, když máme účast na Ježíšově utrpení – jež je výkupnou náhradou za hřích člověka – máme také účast na jeho vítězství. A on chce, abychom na to pamatovali, a proto až do dnešních dnů působí zázraky – jako je ten v Andrii (str. 9-11), kdy skrze rozkvétající Svatý trn nám jakoby říká: „Človče, pamatuj, že já jsem umřel na kříži jen proto, abych ti daroval život a byl s tebou po všechny dny až do konce světa, i na věčnosti.“ Jsme už chápavější, než byl Petr ve večeřadle?

Daniel Dehner

Ježíš pokračuje v pouti do Jeruzaléma. Připoj se k jeho družině. Cestou opakovaně předpovídal, že tentokrát ho ve městě čeká ponížení, utrpení, kříž a smrt. Ale učedníci tomu stále nechtějí uvěřit, protože žijí ve svých vlastních, úplně odlišných představách o Božím království. Pros Ducha Svatého, aby ti pomohl oprostít se ode všeho, co brání poznávat Boží plány.

Jsmo na úpatí Olivové hory. Pán se zastavuje. Z jeho chování je zřejmé, že chystá něco mimořádného.

Ten, který předpovídal, co se stane v Jeruzalémě, dosvědčí nevěřícím učedníkům, že skutečně velmi dobře ví, co se v nejbližší době stane. Případ s oslátkem to jasně dokazuje.

Ale učedníci přijímají i tuto příležitost v duchu svého smýšlení. Zdá se jim naopak, že právě nyní nastává ta chvíle, na kterou již dlouho čekají. Ne nadarmo předpověděl prorok: *Tvůj král přichází k tobě tichý na oslátku*. Teď konečně budou moci vstoupit do Jeruzaléma slavně po boku Mesiáše. Sotva spatří oslátko, udělají všechno, aby je vystrojili pro svého Krále. A opravdu, Pán se tomu tentokrát nijak nebrání. A tak není divu, že se v učednicích probouzí radostné nadšení a každým okamžikem roste. Tato slavnostní nálada se šíří jako lavina. Čím více se blíží k městské bráně, tím více roste zástup, který se k nim připojuje: je to průvod vskutku královský. A Pán nejenže mesiášské pocty neodmítá, ale dokonce se učedníků před pohoršenými farizeji zastane.

Až dosud se úzkostlivě vyhýbal každé situaci, kdykoliv ho lidé chtěli provolat králem⁽¹⁾. Utrpení předpovídal opakovaně, ale o takovém slavném vjezdu neřekl nikdy ani slova: změnila se situace, nebo změnil Ježíš své smýšlení?

Nadešel čas, kdy se již Syn člověka nemůže nepřihlásit ke svému poslání Mesiáše, neboť nadešel ten vytoužený čas, kdy své poslání do důsledku naplní. K jeho skutečné oslavě však nestačí oslátko, ratolesti a radostná volání. Ježíš přišel *svrhnout na zem oheň, a jak si přeje, aby už vzplanul*⁽²⁾. Jeho sláva vzejde teprve ze křtu, do kterého má být ponořen⁽³⁾.

Aby mohl *vejít do své slávy, musí Syn člověka trpět*⁽⁴⁾. Dnešní Hosana je pouhým nástupem k tragickému zvratu v největším dějinném dramatu, které se netýká jen tohoto Ježíše z Nazareta, tohoto města, tohoto národa, které se netýká pouze této země. Za celým nadcházejícím

ostudným procesem, mučením a popravou Syna člověka nestojí jen lidská zbabělost, podlost, krutost a pýcha. To všechno budou jen vnější kulisy krutějšího dramatu, které se odehrává v samém Srdci Boží

Trojice. Syn Boží se proslaví bezpodmienečnou poslušností lásky k Otcí, který miluje člověka. V tomto duchu proživej zprávu o jeho umučení.

V tomto nejposvátnějším týdnu budeš svědkem, jakým způsobem chce Bůh napravit to, co způsobila lidská neposlušnost: stane se tak nejsvětější poslušností jeho Syna. Co však ukládá Otec svému Synu? *Hospodinu se zalíbilo zdrtit ho utrpením. Uvalil na něho vinu nás všech, pro zločin svého lidu bude ubit k smrti. On ponese naše utrpení a obtíží se našimi bolestmi. Nikdo se nepostará o jeho právo*⁽⁵⁾.

Uvaž přitom, že takto odsouzený Syn je jedné podstaty s Otcem. Za vším jeho nadcházejícím, smrtí končícím utrpením, které samo o sobě překračuje všechno pomýšlení, stojí jiné, ještě hlubší, nekonečné utrpení nejdobrotivějšího Otce. Stojíme před mysteriem, v němž Bůh uchystal utrpení sám sobě, neboť místo člověka odsuzuje sám sebe, *aby krví z lásky prolitou zrušil dlužní úpis dávného hříchu*⁽⁶⁾. Bůh, Původce života, obětuje svůj vlastní život, *nikdo mu ho nebere, ON SÁM jej dává*⁽⁷⁾.

Možná, že bys našel lidi, jejichž tělesné utrpení bylo větší než utrpení Ježíšovo. Ale jen Ježíše vydává na smrt jeho milující Otec, který dříve, než tak rozhodl, sečetl všechny jeho vzdechy, všechny jeho rány, aby všechno to, co Ježíš vytrpí na svém těle, vytrpěl sám ve svém otcovském Srdci.

Toto poslušně přijaté utrpení je proto pro Ježíše o to krutější a nekonečně bolestnější, že je nepřijímá od bezcitných katanů a mučitelů, ale z ruky svého milujícího Otce. Tou nejbolestnější smrtí,

Liturgická čtení

Průvod s ratolestmi

Evangelium - Lk 19,28-40

Ježíš šel vzhůru do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a Betánii u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: »Proč ho odvažujete?« odpovíte mu takto: »Pán ho potřebuje.«“ Ti, kdo byli posláni, odešli a našli všechno, jak jim to řekl. Když oslátko odvažovali, ptali se jich jeho majitelé: „Proč to oslátko odvažujete?“ Odpověděli: „Pán ho potřebuje.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na ně Ježíše. Jak se ubíral dál, prostírali mu na cestu své pláště. Když se už blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny zázraky, které viděli na vlastní oči, a provolávali: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Někteří farizeové ze zástupu na něj volali: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Odpověděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“

Dokončení na str. 12

kteřá čeká Ježíše žijícího z Otcovy lásky, bude hodina, kdy ho Otec zůstaví ve stavu úplné opuštěnosti, zbaveného vši jeho lásky. Netrpí přitom stejnou měrou i Otcovo Srdce? Je možno si vůbec představit bolest Otce, před jehož tváří snáší jeho milované Dítě nejen tělesná muka, ale smrt lásky v úplné opuštěnosti? To tedy bude skutečný zdroj Otcovy i Synovy slávy, proto je jediným Spasitelem, mimo něhož není spásy, Beránkem, který byl za nás obětován, když jako první z lidí stane před soudem Nejvyššího, aby byl odsouzen místo nás. *Kdo se bojíte Pána, chvalte ho, slavte ho všichni z Jakubova potomstva*⁽⁸⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Jan 6,15; ⁽²⁾ Lk 12,49; ⁽³⁾ Lk 12,50

⁽⁴⁾ srov. Lk 24,26; ⁽⁵⁾ srov. Iz 53;

⁽⁶⁾ velikonoční chvalo zpěv; ⁽⁷⁾ srov. Jan 10,28;

⁽⁸⁾ Ž 22,24

Blahoslavená Marie od Vtělení

Marie od Vtělení je jméno několika žen, které byly církví vyneseny na oltář. O jedné z nich - o Marii od Vtělení Srdce Ježíšova, tedy bl. Marii Rosalové - jsme ve Světle již psali. Tentokrát bude řeč o Barboře Acarie, ženě, která měla na přelomu 16. a 17. století velkou zásluhu na obrodě katolictví ve Francii, kde je pokládána za matku reformovaného Karmelu.

Narodila se 1. února 1566 ve šlechtické rodině žijící v Paříži. Pokřtěna byla jako Barbora a do svých sedmi let nosila pouze bílé oblečení - její matka totiž učinila slib Panně Marii, že bude k její cti svou dceru oblékat sedm let do bílého, aby ji Mariina přimluva uchránila od předčasné smrti, která postihla starší Barbořiny sourozence. Později byla Barbora dána na výchovu k sestřím klariskám v Longchampu. Seznámila se zde s chovankou jménem Andrée Levoix, která jí bude v příštích letech stát věrně po boku. Tehdy v době odkryla povolání k řeholnímu životu, přesto však v 16 letech poslechla své rodiče, kteří se rozhodli provdat ji za vikomta Pierra Acarie de Villemor. Než Barbora na naléhání rodičů kývla, zacházela s ní matka dosti hanebným způsobem: aby svou dceru přinutila přivolit ke sňatku, nechávala ji neoblečenou v mrazu, až Barboře promrzla jedna noha natolik, že ji to poznamenalo nadosmrti.

V životopisech svetic se často setkáváme s tím, že ve svém těhotenství ke svatosti měly velké trampoty se svými manžely, kteří si dělali, co chtěli, a Boha měli až na posledním místě. V Barbořině případě tomu bylo přesně naopak. Byla krásná a věděla o tom, napsal by Jan Čep. Stavěla svou krásu na odívání a opájela se romantickými příběhy, které nacházela v manželově knihovně. O šest let starší Pierre byl horlivým katolíkem a nelibě nesl skutečnost, jak se jeho choť staví k životu a jakou četbu vyhledává. Proto svou knihovnu od základu proměnil a knížky frivolního charakteru nahradil náboženskou literaturou. Z gruntu tím též proměnil i svou manželku. Barbora se začala mj. i do sv. Augustina. To se psal rok 1587 a jedna jediná věta z pera biskupa z Hippo zasáhla Barboru až na dřeň a způsobila, že rázem změnila svůj život. „Příliš lakomý je ten, komu Bůh nestací,“ znělo jí až do konce jejích dní v uších.

Barbora od toho okamžiku odhodila všechnu předchozí „lakotu“ a přimkla se k Bohu. Vzplála neuhasitelnou láskou k němu a touhou po něm. Vrhla se i na charitativní činnost, která pro ni v té době byla nejpříhodnějším vyjádřením toho, že jí stačí jen a pouze Bůh a že mu chce na důkaz toho sloužit v jeho posledních maličkých.

Pierre byl vysoce postaveným mužem a zároveň členem šestnáctičlenné Katolické ligy, která se nehodlala smířit s tím, že má po násilné smrti Jindřicha III. usednout na francouzský trůn hugenot kalvínského vyznání Jindřich Navarrský. Zorganizovali proto v Paříži ozbrojený odpor, který doprovázelo obležení města jejich protivníky a s tím i všudypřítomný hlad. Tehdy se opět v plné míře ukázalo Barbořino dobré srdce. Madame Acarie, jak se jí již dříve začalo říkat, dělala, co mohla, aby ze svého sytila zástupy hladovějících, o něž nebyla nouze v normálních poměrech, natož pak během dlouhodobého obležení.

Katolická liga nakonec svůj boj prohrála a její čelní představitelé, včetně Pierra Acarie, museli v roce 1594 z nařízení krále opustit Paříž. Barbora však mohla zůstat, což uvítala, protože se nemusela plahočit po vyhnanství se šesti dětmi, které se tomuto manželskému páru narodily a které zahrnula mateřskou láskou, jakou sama nikdy nepoznala. Navíc při pádu z koně utrpěla těžké zranění nohy (natřikrát zlomená stehenní kost), které jí nedovolovalo podstupovat nějakou náročnou anabázi.

V tomto patrně nejkrušnějším období svého života se Barbora měla co ohánět, aby vyplatila všechny manželovy věřitele - Pierre totiž zastavil část majetku pro potřeby Katolické ligy, zbytek mu byl zkonfiskován - a zajistila dětem život nezatížený chudobou. Dosavadní přátelé se od ní snad až na Andrée Levoix odvráti-

li, stala se prašivou ovci, s níž nikdo nechtěl nic mít. Ani rodiče a nejbližší příbuzní jí nepomohli (a to byl její otec kancléřem královny Margot). Barbora, pohrdána a opuštěna všemi, v té době obzvláště přilnula k Panně Marii, v níž našla opravdovou Matku. I s její pomocí jako pravá „mulier fortis“ - silná žena vše přestála, navíc vnitřně posilněna do příštích let. Celý čas usilovala u dvora o dosažení milosti pro svého manžela, až se jí to po čtyřech letech neúnavného snažení podařilo a Pierre se mohl vrátit domů.

Rodině byl rovněž vrácen zabavený majetek, tudíž se zlepšily její životní podmínky. Barbora díky tomu získala více prostoru pro svou pověstnou dobročinnost, kterou měla v předchozích čtyřech letech značně omezenou. Mohla teď dávat více peněz na chod pařížských špitálů a útulků, mohla obdarovávat více žebráků. Madame Acarie však nebyla jen štedrou dávkyní almuženy. Skvěla se v první řadě jako žena navýsost ctnostná a dobrosrdečná, pro kterou víra neznamenal jen prázdné slovo a pár mechanických úkonů. Barbora víru žila ze všech sil, z plných plic nabírala vanutí Božího Ducha. Důvěra v Boha se jí stala celoživotní posilou, zejména v těžkých situacích neklesala na mysli, opřena o pevný pilíř víry. Navíc byla obdařena mystickými prožitky, a to již od roku 1590. O tři roky později se k nim pak přidružila ještě neviditelná stigmata, která jí vždy v pátek způsobovala ukrutnou bolest.

Díky tomu všemu se stala známou po celé zemi. Vyhledávaly ji i významné osobnosti té doby, jako byli sv. František Saleský či sv. Vincenc z Pauly, první jmenovaný se načas stal jejím duchovním vůdcem. Dokonce i královna Marie Medicejská si přála mít ji u dvora, Barbora však z pokory odmítla. Sám král vyjádřil přání setkat se s ní... Její dům se stal centrem setkávání církevních elit, které se do salónu Acarie přicházely s Madame Acarie radit ohledně různých záležitostí života církve. Snad nejvýmluvnějším svědectvím Barbořina sepětí s Bohem jsou její děti: tři její dcery (Marie, Marguerite i Geneviève) vstoupily ke karmelitkám, syn Jean se stal řeholníkem a syn Pierre byl generálním vikářem rouenského biskupství a později prvním postulátorem beatifikačního procesu své matky. Všechny její potomky k tomu vedl vnitřní žár, nikoli spole-

čenský úzus, který tak často velel dětem ze šlechtických rodin, aby se vydaly na dráhu zasvěceného života.

Barbora proslula rovněž jako žena, která měla zásadní podíl na obnově katolicismu a rozvoji řádů ve Francii. Tato etapa jejího života započala v roce 1602 – poté, co si přečetla dílo sv. Terezie z Ávily. Spisy této velké karmelitky ji natolik fascinovaly, že si umínila dosáhnout u krále povolání bosých karmelitek ze Španělska do Francie. Důležitou roli v tomto předsevzetí sehrál i mystický zážitek, během něhož zakusila něco jako podnět vzešlý přímo od sv. Terezie, která se jí zjevila v kostele Saint Nicolas de Port a vybídla ji, aby se o příchod karmelitek do Francie zasadila.

V listopadu roku 1603 slavila Barbora velké vítězství. Král uposlechl rady předních francouzských teologů, kteří neshledali na spiritualitě bosých karmelitek nic závadného, a k jejich příchodu dal své svolení. A protože ani papež nebyl proti, mohla Barbora vystavět z peněz svého manžela na Rue St. Jacques první klášter bosých karmelitek na žírné francouzské půdě, v němž se usadilo šest sester přišedších sem ze Španělska. (Jednou ze tří prvních Francouzek-karmelitek se pak stala Barbořina celoživotní věrná družka Andréa Levoix.) Ve stejné době založila Barbora Kongregaci sv. Jenovéfy, jež měla mladé dívky připravovat k životu v karmelitánském řádu. V průběhu patnácti let vzešly z lůna „nejstarší dcery církve“ ještě další kláštery, např. v Pontoise, Dijonu či v Amiensu. Nadto sehrála Barbora rozhodující roli v příchodu sester sv. Voršily do Paříže v roce 1608 a její duchovní rady vyhledávaly při své reformě pařížské benediktinky. Všechny charitativní a zakládací činnosti prováděla Barbora s vydatnou pomocí svého manžela, jenž sice nedosahoval její výjimečnosti, měl však ryzí víru a lásku a úctu ke své ženě, již byl výraznou oporou i v laickém apoštolátu, který Madame Acarie vedla a v jehož rámci všemožně podporovala mj. i obrácení hugenotů na pravou víru pomocí modlitby a hlásaného slova.

V roce 1606 se Barbora Acarie povážlivě roznemohla. Dokonce se dostala do kómatu. Když se probudila, doslova zářila, bez jakékoli stopy po přestálé nemoci. Od té doby ji zdobila ještě průzračnější

Blahoslavená Marie od Vtělení

pokora, ještě čistší obětavá láska. Začala též pěstovat zvláštní lásku a úctu k Dítěti Ježíši, z čehož její životopisci vyvozují, že během kómatu mohla prožít návrat do dětství plného zranění a především přijetí své minulosti, resp. vyrovnání se s ní, její pročištění. Duchovní dětství bylo totiž od této chvíle jedním z hlavních poznávacích znamení Barbořiny spirituality.

V listopadu roku 1613 těžce onemocněl i Pierre. Nemoc to byla smrtelná. Netrápil se dlouho – pouhých devět dní. Poté, co milovaného manžela a neúnavného podporovatele všech svých snah pochovala, rozhodla se 48letá Barbora konečně realizovat dávné volání do řádu. Nevstoupila ovšem ke klariskám, jak to plánovala v dobách dospívání, nýbrž k bosým karmelitkám, s nimiž byla od přečtení spisů sv. Terezie z Ávily spojena pevným poutem. Zprvu pobývala jako konvrška (tj. laická sestra) v Amiensu, od 7. dubna 1614 přijala hábit a s ním i nové jméno – sestra Marie od Vtělení.

Stala se pomocnou silou v kuchyni, zároveň však duchovní rádkyní ostatních sester. Nedlouho poté, co 8. dubna 1615 složila sliby, byla jednohlasně zvolena za představenou, avšak z pokory tento úřad odmítla, jelikož chtěla nadále zůstat jedinou z mnoha, ba tou poslední.

Dalších pár měsíců musela snášet nepochopitelnou averzi nové matky představené, pramenící snad z osobních anti-

patií, snad z potřeby této ženy dokazovat Marii od Vtělení svou převahu. Nehleděla na její chatrné zdraví, zatěžovala ji nadměrnými povinnostmi, navíc jí zakázala nadále duchovně vést ostatní sestry, jež Marii od Vtělení obdivovaly pro její neskonalou trpělivost a poslušnost. Šikávanou konvršku vysvobodilo od dalšího soužení právě špatné zdraví, kvůli němuž byla z rozhodnutí provinční představené přesídlena do kláštera v Pontoise (aby byla chráněna před útoky oné převorky), kde se však její choroba ještě více zhoršila. Bolesti však snášela obdivuhodně. Dostala od tamní představené svolení opět duchovně vést další sestry, jejichž obdiv k Marii od Vtělení, sjednocující se každým dnem více a více s Bohem, úměrně tomu rostl den ode dne. Tělesné utrpení zbožné karmelitanky dostoupalo vrcholu 7. února 1618, kdy ji paralýza připoutala na lůžko. Strašlivé bolesti jí ale nebránily v ustavičném velebení Boha: „*Tolik milosrdenství, ó můj Bože. Tolik dobra pro ubohé stvoření,*“ opakovala.

Když Marii od Vtělení uděloval ve středu velikonočního oktávu 18. dubna 1618 její zpovědník páter Duval pomazání nemocných, zemřela mu pod rukama. Když se pak chtěla komunita pomodlit modlitby za mrtvé, páter Duval sestry zarazil: „*V tuto chvíli, když k vám mluvím, se už zesnulá raduje z patření na Boha.*“

Čtyři roky nato byl zahájen beatifikační proces Marie od Vtělení, jehož hnacím motorem byl, jak již bylo uvedeno, její syn Pierre. Po ukončení diecézní fáze procesu byly dokumenty se závěry poslány do Říma, jenže cestou se ztratily. Našly se až o více než sto let později v Lyonu. Tehdy se do celé záležitosti vložila kněžna Louise de France alias Tereza od sv. Augustina, představená Karmelu, a proces znovu uvedla do chodu. Nedožila se už slavnostní beatifikace Marie od Vtělení, kterou 5. června 1791 ocenil zásluhy Madame Acarie papež Pius VI., jenž tím zároveň v oněch krušných letech neblahé Francouzské revoluce posílil víru pronásledovaných francouzských katolíků.

Matice svatokopecká, spolek pořádá v neděli 28. 4. 2019

ZÁJEZD NA SVATÝ HOSTÝN NA 6. SPOLEČNOU POUŤ MORAVSKÝCH MATIC.

Odjezd ze Svatého Kopečka v 8.00 hod., se zastávkami Droždínská zatáčka, Samotíšky, Chválkovice a hlavní nádraží naproti poště. **Podrobné informace na www.maticesvatokopecka.cz.**

Cvičení ve zbožném životě (4)

Opatření proti hříchu a pokušení lakomství (Kapitola 22)

Druhým nepřítelem, kterého máme v tomto životě, je svět, a ten přichází skrze žádosti očí, jak nám říká svatý apoštol Jan. (srov. 1 Jan 2,16) Neboť je mnoho věcí v tomto světě, jako je například bohatství, které v nás vyvolávají zvědavost je vidět. Z pohledu na ně rostě touha po nich s předpokladem, že mohou být jak užitečné, tak i příjemné, a když je získáme, následuje lakomství, což je nezřízená touha po tom, co máme rádi, co vlastníme; a také neuhastitelná chuť mít stále více, než už máme. Tato neřest je opět velmi nebezpečná, jak říká svatý apoštol: „*Kořenem veškerého zla je láska k penězům.*“ (1 Tim 6,10) Je tedy velmi žádoucí, abychom měli dobré zbraně a znali dostatečná opatření tomuto odolat z obavy, že bychom byli přemoženi. Proto nejlepší a nejosvědčenejší jsou tyto rady, které následují.

Nejdříve, pokud jsi chudý a máš nezřízenou touhu po bohatství (což tě činí lakomějším, než kdybys měl bohatství, ale netoužil po něm), této touhy se odřekni a spokoj se se svým postavením a zvaž, že takto jsi více v bezpečí a máš více příležitosti získávat ctnosti, než kdybys byl bohatý. Takto smýšleli i filosofové v minulých dobách, když k tomu došli pouze přirozenou úvahou a za tím účelem se vzdali bohatství, které měli, protože věděli, že je to vzdaluje od moudrosti a dalších ctností. A pokud tito mužové, kteří se řídili pouze světlem svého rozumu, se rozhodli pro chudobu, přestože měli prostředky být bohatými, proč bys ty – který jsi osvícen větším světlem poznání a zářivější milostí Boží – neměl dobře rozumět této pravdě a neučinil bys z nouze ctnost a nespokojil by ses s chudobou, kterou ti všemohoucí Bůh daroval ve své prozřetelnosti jako jistý prostředek pro tvou spásu? Proč tě příklady druhých, kteří padli, zcela nepřesvědčí a jejich velké trápení tě neučiní pozornějším? Pamatuj, jak Gechazi, služebník proroka Elizea, nebyl spokojen se svým postavením a toužil po majetku, se kterým však obdržel také malomocen-

ství. (srov. 2 Král 5,19–27) Čtete také, jak Ananiáš a Safíra, kteří z lakomství ztoulili ponechat si něco z toho, čeho se vzdali, byli potrestáni smrtí. (Sk 5,1–11) Nemůžeš zůstat také v nevědomosti, do jaké hrozné slepoty přivedlo lakomství Jidáše, jak nám ukazuje Písmo svaté na jeho jednání (srov. Mt 16,14–16; Lk 22,3–6; Mk 14,10–11) a na mnoha dalších příkladech. Pokud je dobře uvážíš, měl bys pochopit, jak daleko jistější je stav chudoby než stav bohatého, který se nikdy nespokojí s tím, co má. Neměl bys tedy nezřízeně toužit po bohatství světa, jelikož by to mohlo zapříčinit pád do mnoha nebezpečí a pokušení.

**Matyáš Bernard Braun (1684–1738):
Lakomství**

Za druhé, zvaž těžkosti a nevýhody, jak tělesné i duchovní, bohatých lidí, kteří se s velkou touhou ženou za bohatstvím světa. Avšak touto touhou po bohatství upadají v osidla ďáblová, jak říká svatý Pavel. (srov. 1 Tim 6,9–10) Kromě toho věz, že velkou námahou je bohatství získáno, s velkým strachem je stráženo a s velkým zármutkem je pozbyto. A pokud to vše odmyslíme, tito lidé nemají nic jiného než jídlo, pití a oděv, a toto vše budeš mít s poloviční námahou, pokud budeš především hledat Boží království (srov. Mt 6,33; Lk 12,31; 1 Petr 5,7) a nebeské

bohatství pro svou duši, jak to slíbil sám Ježíš Kristus.

Za třetí zvaž, že oblíbíš-li si chudobu a vědomě ji přijmeš, stáváš se tím bohatou a vznešenou osobou v tomto světě, neboť tím napodobuješ Krista, který byl chudý od svého narození až do hodiny smrti. A pokud budeš toto napodobovat, povzbuzen jeho životem, můžeš s velkou pravděpodobností obstát. Jak velká je čest po tomto toužit a být ve stejné pozici i podmínkách, jako byl náš Pán: ano, tímto jsi nejbohatší, neboť tímto jsou nebeské království a Pán tvoji, a tedy, máš-li Boha, máš všechna bohatství, i ta nejvzácnější, která v tomto životě nemohou být ani získána ani vytoužena.

Za čtvrté, další z velmi dobrých opatření, jak neupadnout do pokušení lakomství, je vyhybat se (co nejvíce je to možné) společnosti bohatých lidí, zvláště jsou-li sami lakomí: neboť přinejmenším jejich konverzaci budeš nakažen. Snaž se také, abys neviděl ani mnoho peněz, bohatství, krásy a vzácných věcí tohoto světa, neboť pohled na ně zpravidla zapaluje v našich srdcích touhu vlastnit je. A pokud je nevidíš, neměl bys po nich ani toužit. To byl názor svatého Antonína, o kterém čtete, že ďábel položil stříbrný pohár na cestu, po které měl jít, a jindy zas velkou hroudu zlata, avšak tento světec je nikdy nezvedl, ale doslova od nich utíkal, neboť pokud by zůstal a díval se ně, mohl by být přitažen k bohatství, kterého se již jednou zřekl, a tím by pošpinil své srdce láskou k dočasným věcem, o které nedbat se již pevně rozhodl. Utíkej tedy, jak jen můžeš, od doteku a styku s penězi, aby ses nepošpinil (jak říká Písmo svaté): „*Kdo se dotýká smůly, přilepí se.*“ (Sir 13,1)

Rovněž ti nemálo pomůže občas navštívit nemocnici a rozmlouvat s nemocnými a také uvážit, že mnozí daleko chudší než jsi ty trpělivě snášejí všechny své neuspokojené potřeby a chudobu.

Všechna tato opatření ti mohou takto napomoci, ačkoliv jsi bohatý (a toho se týkají následující úvahy), abys svou mysl odklonil od nezřízené touhy po bohatství světa.

Nejdříve zvaž, jsi-li bohatý, jak nejisté a klamné je bohatství a dočasné statky. To také vidíme z každodenní zkušenosti, že mnozí, kteří byli kdysi bohatými, jsou nyní opravdu chudými a dostali se do vel-

ké nouze. (srov. Job 1) Avšak i to největší bohatství světa často může být a také je ztraceno během jediného dne. A i když není takto ztraceno, jednou (přestože si to neuvědomujeme) na konci života je opustíme – a jaký to nastane smutný čas rozdělování, zatímco naše tělo se bude rozkládat v zajetí červů! Naše statky případnou nevděčným dědicům a často-krát i nepřátelům a naše duše možná ve věčném ohni bude trýzněna v nekončících bolestech.

Za druhé zvaž, že bohatí nejsou nikdy nasyceni: ano, pohled: čím více se lidské bohatství množí, tím více roste hlad a nenasytná touha mít ještě více, tak jako ten, kdo má vodnatelnost, čím více pije, tím více se potí a není nikdy spokojen. Navíc, hladověním po bohatství, které nikdy nepřestane, ztrácíš právě nasycení a útěchu, které ti všemohoucí Bůh dá nejen v tomto světě, ale i na věčnosti, protože pokud je hledáš, jen tak budeš uspokojen.

Třetí a poslední opatření, které (jsi-li bohatý) ti hodně pomůže nebýt přemóžen lakomstvím, je přemáhat se a vždy dávat almužnu chudým: s přesvědčením, což je nade vše jisté, že nemůžeš mít ještě větší bohatství než to, které takto moudře rozdělíš chudým, neboť ono nemůže být ani ukradeno zlodějem (srov. Mt 6,1–4; Lk 12,33–34; 1 Tim 6,17–19), ani zrezivět časem na rozdíl od toho, které po sobě zanecháš, a ono jediné tě bude provázet, když se smrtí odejde vše ostatní. Dbej tedy na to, abys šel touto jistou cestou uchovávat si poklady v nebi, a snaž se činit to každý den pohotověji a radostněji, než jsi to konal do nynější doby, s vědomím, že cokoliv jsi učinil těmto chudým a potřebným, Kristu samému jsi učinil, jak nám říká Písmo svaté (srov. Mt 10,40–42; 25,40).

(Pokračování)

Zdroj: <https://archive.org/details/TheExerciseOfAChristianLife/page/n101>
Z knihy *The exercise of a christian life*.
(Sepsáno italsky otcem Gasparem Loartem z Tovaryšstva Ježíšova a v roce 1579 nově přeloženo do angličtiny a rozšířeno o více zbožných cvičení a modliteb, než bylo v prvním vydání. Str. 210–219.)

Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Neděle Božího milosrdenství

Dne 5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako *Neděle Božího milosrdenství* (letos 28. dubna). Pán Ježíš totiž obdaril tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. *Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek (letos 19. dubna)*. Nověna spočívá v denní modlitbě korunky k Božimu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství pak chce Ježíš zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božimu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke svatému přijímání.

Dne 29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret*, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božimu milosrdenství.

* Podle www.vatican.va/roman_curia/tribunals/apost_penit/.

O Otčenáši – Chléb náš vezdejší dej nám dnes

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

srdce a těla lidí, kteří žijí v nouzi anebo mají účast na situaci těch, kterým k životu chybí to potřebné. Ani ti nejpozději křesťanští mystikové nemohou odhlížet od jednoduchosti této prosby. „Otče, učiň, ať se nám všem dnes dostane nezbytného chleba.“ A „chlebem“ je také voda, léky, dům, zaměstnání.

Chléb, o který křesťan prosí v modlitbě, není „můj“ – pozor, není „můj“ – nýbrž „náš“. Tak tomu chce Ježíš. Učí nás, abychom o něj prosili nejenom sami pro sebe, nýbrž pro všechny bratry světa. Pokud se neprosí tímto způsobem, přestává být Otčenáš křesťanskou modlitbou. Je-li Bůh našim Otcem, jak bychom před něho mohli předstoupit, aniž bychom se brali za ruce? A pokud si chléb, který nám dává on, mezi sebou krademe, jak můžeme říkat, že jsme jeho děti? Tato prosba obsahuje empatii a solidaritu. Svým hladověním vnímám hlad zástupů a budu proto prosit Boha, dokud jejich žádost nebude vyslyšena. Takto vychovává Ježíš svoje společenství, svoji církev přednášet Bohu potřeby všech: „Všichni jsme tvoje děti, Otče, smiluj se nad námi!“ Prospěje nám nyní pomyslet na hladové děti v Jemenu, Sýrii, Jižním Súdánu a mnoha zemích, kde chybí chléb. Pomysleme tedy

na tyto děti a společně nahlas prosme: „Otče, chléb náš vezdejší dej nám dnes.“

Chléb, o který žádáme Pána v modlitbě, nás jednoho dne obviní. Vytkne nám nedostatek zvyku dělit se o něj s tím, kdo je vedle nás. Byl to chléb daný lidstvu, ale jedl jej jenom někdo. Láska něco takového nesnese. Naše láska to nemůže snést, ani Boží láska toto sobectví nemůže snést.

Jednou stanul před Ježíšem velký zástup hladových lidí. Ježíš se zeptal, zda má někdo něco k jídlu, a jedno dítě bylo ochotné se rozdělit se svojí zásobou pěti chlebů a dvou ryb. (srov. Jan 6,9) Toto štědré gesto Ježíš rozmnožil. Ono dítě pochopilo lekci Otčenáše, že totiž jídlo není soukromý majetek. To si zapamatujme: jídlo není soukromý majetek, nýbrž prozířetelnost, o kterou je třeba se dělit, s milostí Boží.

Opravdovým zázrakem, který Ježíš toho dne uskutečnil, je sdílení. Rozmnožil nabídnutý chléb a předjal své obětování v eucharistickém chlebu. Jedině Eucharistie je totiž s to nasytit hlad po nekonečnu a touhu po Bohu, která oživuje každého člověka i při hledání chleba vezdejšího.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Chvalozpěv na umývání nohou

Úvaha k dílu syrského básníka Cyrillonase (4. stol.)

Ve třinácté kapitole svého evangelia píše Jan o umývání nohou. Ježíšova hodina už přišla, když svým učedníkům umýval nohy a dále s nimi večeřel na rozloučenou. „Ježíšova hodina“ znamená přejít z tohoto světa k Otci a „lásku až do konce“. Je to pro Ježíše rozhodující hodina, uzavřená jeho smrtí na kříži a jeho zmrtvýchvstáním. Jako znamení nejvyšší svobody vykonává Ježíš svým učedníkům nejnižší službu tím, že jim umývá nohy. V této službě lásky, kterou Ježíš prokázal svým učedníkům – a tím v přeneseném smyslu také nám – dochází k jeho rozsáhlé službě pro nás lidi, k jeho poslední oběti a k jeho nasazení života až ke smrti.

„[Ježíš] vstává od stolu, odkládá svůj šat, a když vzal plátno, přepásal se jím. Potom nalévá vodu do mísy a začal umývat učedníkům nohy a osušovat je plátnem, kterým byl přepásán. Přichází tedy k Šimonu Petrovi a ten mu říká: »Pane, ty mi budeš umývat nohy?« Ježíš mu odpověděl: »Co dělám, nyní nevíš; pochopíš to později.«“ (Jan 13,4-7)

To, že se Šimon Petr vyhýbá tomu, aby mu Ježíš umyl nohy, vyplývá na jedné straně z jeho velké úcty před Ježíšem, na dru-

hé straně nepochopil tento učedník Ježíšova slova – ba pochopil je špatně. Také ostatní učedníci jsou ještě nechápaví, protože jim teprve Duch Svatý vysvětlí smysl Ježíšova konání a jeho cesty na smrt.

Vzijme se při umývání nohou do události a pokusme se vyzkoumat hlubší smysl. Ptejme se na symbolický charakter tohoto jednání. Existuje také v našem životě absolutní angažovanost?

Ježíš ukazuje umýváním nohou svoji odevzdanost lidem silou své lásky. Dělá to názorně a účinně. Tato milující odevzdanost až ke smrti na kříži je největším a nekrásnějším skutkem jeho vykoupení. Učedníci ve večeřadle ještě nechápali ponížení svého Mistra, který jim chtěl dát příklad pokorné služby. „Petr mu říká: »Ne, nebudeš mi umývat nohy, nikdy!« Ježíš mu odpověděl: »Neumyji-li tě, nemáš se mnou podíl.«“ (Jan 13,8) Teprve později se učedníkům otevřely oči. Poznali z jednání svého Mistra a Pána, že také oni mají povinnost poskytovat podobné služby.

Rozsáhlou angažovanost bude moci natrvalo zachovávat jenom ten, kdo bude jednat jako Ježíš Kristus ve svobodě a suverenitě. Základ této svobody spočí-

vá ve spojení s Bohem Otcem. On je zdrojem nevyčerpatelné, všemohoucí síly. Tato síla, která se může zdát vnějšímu pozorovateli nepochopitelnou a nesmyslnou, nás uvádí do jiného, tajemného rozměru, v němž vládne jenom láska. Z tohoto vědomí Boha jedná Kristus, který vyšel od Boha, aniž by Boha opustil nebo neztratil nás ze srdce, když se k Bohu navrátil.

Ve svém *Chvalozpěvu na umývání nohou* píše syrský jáhen a básník Cyrillonas (4. stol.) toto:

„Náš Pán uvedl těch dvanáct do domu, aby jim umyl nohy. Určil jim jako dědictví jejich místa, pak se zvedl, aby jim jako přítel sloužil. Nalil blahodárnou vodu, přinesl umyvadlo, opásal se lněným plátnem.

Tenkrát jsem prolil mnoho slz, když jsem byl přítomný a moje duše byla zmatena. Zahalil jsem svůj obličej a odvrátil jsem svůj pohled. Pospíchal jsem ven, protože jsem nemohl přihlížet, jak se sklonil. Proto jsem opustil dům a křičel nahlas: »Proč se toto děje? Tvor sedí před svým Stvořitelem a nechává si od něho umývat nohy?«

Ptal jsem se proroků: »Prosím vás, abyste mne chvíli poslouchali. Moje oči uviděly věci vzbuzující údiv, chci vám všem o nich vyprávět. Moje smysly jsou zmatené a můj duch je plný ohromení. Ten, kterého jste hlásali, že je Oheň a Duch, všemohoucí Plamen, podoben Neviditelnému, o němž jste hlásali, že ho nemůže spatřit žádný člověk na světě, aniž by zůstal naživu, o němž jste řekli, že z bázně před ním si andělé zakrývají obličej křídly, ten, o němž jste vyprávěli, že ho uviděl Daniel jako starce na trůně, o němž jste učili, že jeho pohled uvede svět v úděs a všechno stvoření se zachvěje – právě tento se stal služebníkem, přinesl nádobu, umyl rybářům nohy a osušil je plátnem, ano, on udělal totéž i svému zrádci.«

»Milč, ó muži, a nemluv už! Zvěstoval jsi nám radostnou zvěst. Jestliže se to opravdu tak stalo, byla dána celému světu naděje a spása. Již dlouho čekáme na to, abychom to slyšeli. Máme radost, že slova našich knih se ukázala jako pravdivá. Teď jdi a zůstávej v pokoji. Děkuji a veleb Boha a už nebud' smutný!«

Z *Kirche heute* 2+3/2018 přeložil -mp-

Giotto di Bondone (1267-1337): Ježíš umývá učedníkům nohy, detail

Zázrak o Velkém pátku

Obyvatelé italského města Andria přechovávají v katedrále veliký poklad: relikvii trnu z Kristovy křížové koruny. V roce, kdy Velký pátek připadá na 25. března, tedy na svátek Zvěstování, trn v ten den zázračným způsobem rozkvétá. Bylo tomu tak i v roce 2016.

Jako pupeny květů

Dne 25. března roku 2016 věřící od časných ranních hodin směřovali ke katedrále, v níž se vystavuje k veřejnému uctívání svatá relikvie. Mnoho z nich mělo v paměti vzpomínku na předcházející zázrak před 11 lety. Tehdy, o Velkém pátku roku 2005, se jejich očím ukázal neobvyklý pohled: na trnu charakteristickým hladkým povrchem a bělavou barvou, se objevily vypukliny intenzivně rudé barvy. Po chvíli barva mizela podobně, jak sama vznikla, a za chvíli se objevila znovu v rubínovém odstínu. Zázrak v katedrále trval několik desítek minut a svědkům se pojil především s procesem rozkvétání pupenů květů, ačkoliv jej přirovnávali také k erupci vulkánu. K události došlo ve večerních hodinách, kdy se v ulicích města konala křížová cesta. Objevení vypouklín a změna barvy relikvie odpovídaly účastníky prožívaným dalším zastavením umučení Páně. Ve 21 hodin a 15 minut, když křížová cesta došla konce, se trn vrátil do svého přirozeného stavu. V takovém měl zůstat až do roku 2016.

Doba očekávání

Než však očekávaný 25. březen roku 2016 přišel, rozhodl tehdejší andrijský biskup Raffaele Calabro věřící na tu událost připravit. Jeho touhou bylo, aby skrze hlubokou modlitbu, reflexi a katecheze posílili svou víru a aby diecézané oživilo své křesťanské svědectví. Proto přesně rok před zázrakem, na biskupovu prosbu, papež František vyhlásil pro Andriu *Jubilejní rok Svatého trnu* s mottem „Ecce homo. Kristus zdrojem a vzorem nového lidství“.

Společně s těmito snahami duchovními šly další: ty, které měly v budoucnu ověřit věrohodnost zázraků. Byla povolána Speciální diecézní komise pro záležitosti Svatého trnu, složená z několika osob – duchovních i světských – za předsednictví P. Gianniho Massara. Členové komi-

se (mezi nimiž byli početně zastoupeni lékaři) třikrát zkoumali relikvii: 11. ledna, 13. února a 21. března roku 2016. Pokaždé bylo zaznamenáno, že černě nevykazovala žádné fyzické změny. Datum následné verifikace bylo stanoveno na den očekávaného zázraků: 25. březen 2016.

Relikvie včera a dnes

Toho dne přišlo relikvii uctít 30 000 věřících nejenom z Andrie, ale z celé Itálie i ze zahraničí. Mezi adorujícími byli v katedrální kapli svatého Richarda přítomni tři biskupové: biskup Raffaele Calabro – apoštolský administrátor diecéze Andrie, biskup Luigi Mansi – zvolený biskup diecéze Andrie a biskup Luigi Renza – biskup diecéze Cerignola-Ascoli Satriano. Tisíce lidí sledovaly živý přenos z katedrály na speciálních obrazovkách umístěných na dvou místech ve městě. Ty, kteří zůstali doma, měla o zázrak informovat místní média a italská televize. Lidé si uvědomovali, že se účastní historické chvíle: vždyť na další Velký pátek připadne svátek Zvěstování v roce ... 2157.

Zvláště pro osoby překonávající bolest je vykvétající Svatý trn symbolem naděje

O vigílii události se otec Gianni Massaro snažil tlumit nadměrné nadšení věřících, varovat před podléháním duchu senzací nebo přehnaného zájmu. Opakoval, že pokud se zázrak stane, bude výlučně darem Božího milosrdenství, zdarma lidem darovaným. Tak tomu přece bylo vždycky od památného roku 1633, kdy kroniky poprvé zaznamenaly neobvyklé změny na trnu darovaném o tři staletí dříve kněžnou Beatricí d'Angiò. Z archivních záznamů také vyplývalo, že Bůh tímto dílem prokazuje nejenom své milosrdenství, ale i věrnost: od 17. do 21. století bylo několik takových dní, kdy Velký pátek připadal na svátek Zvěstování, a vždy byly poznačeny zázrakem. A co víc, v 19. století, přesně po 40 letech nepřítomnosti

Komise zkoumající zázrak v Andrii v roce 2016

relikvie v Andrii (kvůli krádeži, válce a početným nákazám), den po jejím návratu do města, tj. 1. listopadu 1837, se Svatý trn rovněž zázračným způsobem změnil.

Ten, kdo znal historii relikvie, věděl také, že Bůh vyjevoval v tomto fenoménu svou hojnost a štědrost: forma vykvétání Svatého trnu se totiž nikdy neopakovala. Pro poutníky z roku 2016 to znamenalo jediné: zázrak – pokud se z Boží vůle stane – bude pravděpodobně probíhat jinak než v minulosti. Až do konce zůstávalo hádankou, v kolik hodin a jakým způsobem se relikvie změní.

Co se stalo na Velkém pátku roku 2016?

Navzdory atmosféře vzrušeného a vznešeného očekávání se toho dne bohoslužby konaly podle stálého velkopátečního pořádku: v 9 hodin proběhla v katedrále modlitba hodinek, v 17 hodin liturgie umučení Páně a v 19.30 hodin začala křížová cesta ulicemi města. V kostele kněží zpovídali od 7 hodin.

Ani dopoledne, ani odpoledne nepřineslo očekávané naplnění, ačkoliv P. Gianni Massaro, který do katedrály přišel v 9.10, měl dojem, že vrchol trnu a rýhy na trnu jsou „živější“ než obvykle, a začal tušit, že se přihodí něco neobvyklého. O sedm hodin později Bůh prokázal svoji milost a ještě jednou zasáhl způsobem vědecky nevysvětlitelným. A sice kolem 16.10 se na Svatém trnu objevila první nevelká vypuklina kruhového tvaru. Nacházela se asi 3 mm pod vrcholkem trnu. Následně v 17.10 se stal viditelným pouhým okem druhý výrůstek ležící asi 4–5 mm níž než první, a třetí u samé násady Svatého trnu. Nakonec rozkvetl čtvrtý pupen, blízko podstavce relikvie, v místě posledního zázraku z roku 2005. Ale především tím, čím se nejvíc nadpřirozené dění z Velkého pátku roku 2016 lišilo od toho před 11 roky, byla barva vykvétání. Tentokrát to nebyla intenzivní červená, měnící se v odstínech jako dřívě, ale jemná bílá. Také samotné pupeny působily křehčím dojmem.

V takovéto situaci členové komise jednohlasně uznali mimořádnost jevu, podobně jako biskup Raffaele Calabro přítomný v kapli svatého Richarda v 16.55 hodin. Zbylo jen doplnit formalitu: komise sepsala protokol a biskup Ca-

labro během homilie při liturgii umučení Páně vyhlásil věřícím, že se stal zázrak. V kostele zavládlo ohromené ticho, které se následně proměnilo ve výbuch radosti a vděčnosti.

Láska až na kříž

Význam Svatého trnu z Andrie nespočívá ani v jeho fyzické velikosti (počítané na několik centimetrů a srovnávané s délkou prsteníku), ani v jedinečnosti – podobných trnů se dá na světě napočítat velmi mnoho, a navíc jeho autentičnost nebyla nikdy potvrzena. A přece Bůh vybral právě to málo známé místo na jihu

Svatý trn s označenými místy vykvétání, Velký pátek roku 2016

Itálie, aby svým výjimečným zásahem lidem připomenul to, co je nejdůležitější. A je to jeho nekonečná láska k člověku. Takto biskup Raffaele Calabro fenomén vysvětloval věřícím shromážděným na liturgii: „Je to významná událost, která je velmi krásná, říká nám, jak Bůh velmi miluje naši diecézi. On obnovuje ten zázrak, ne pro to ukázání velikosti nebo něčeho neuvěřitelného, ale proto, aby sdělil, že Kristus trpící a zmrtvýchvstalý je mezi námi, modlí se za nás, je nám blízko, nám nemocným, trpícím a ubohým.“

Zvláště pro osoby překonávající bolest je vykvétající trn znamením naděje. Symbolizuje utrpení, které není neplodné. Bolest fyzická, psychická nebo duchovní, pokud je přijata ve sjednocení s Kristem, se jako Svatý trn v Andrii proměňuje v krásné pupeny květů. Jsou třeba někdy těžko postřehnutelné, ale jejich síla je veliká. „Odvalu!“ psal svatý Jan Pavel II. „Bůh na tebe nezapomínal. Kristus trpí spolu s tebou. Ty zase, když obětuješ svoje trápení, můžeš s ním spolupracovat na vykoupení světa!“

Boží láska, jejímž znamením jsou pupeny květů na relikvii, se neomezuje jenom na ty, kteří byli 25. března 2016 přítomni v katedrále v Andrii. Bůh je blízko každému člověku a každého chce obdarovat svým milosrdenstvím. To kvůli tomu přišel v osobě Božího Syna na svět, uzdravoval trpící na těle i na duchu, napomínal hříšníky, hlásal Boží království a nakonec na sebe vzal hříchy všech lidí ve svém umučení a smrti na kříži.

Odkud taková data?

Boží lásku k člověku nám obzvláště připomíná liturgie Velkého pátku, během které se ne náhodou udál zázrak v Andrii. Jako by tak Bůh chtěl zaměřit náš zrak na Golgotu, kde ukázal, jak velice nás miluje a touží nás spasit – a zemřel tam za nás.

A tak, jako není bez významu skutečnost, že trn rozkvetá na Velký pátek, má též svoji výpověď i druhý mezník zázraku – jmenovitě svátek Zvěstování. Jaká je spojitost mezi těmi dvěma událostmi? Datum 25. března, právě devět měsíců před Božím narozením – to je den, kdy slavíme přijetí lidské přirozenosti druhou Osobou Nejsvětější Trojice, a tedy Ježíšovo početí v Mariině lůně zásahem Ducha Svatého.

Zvěstování a Velký pátek – to jsou dvě spony vymezující pozemské žití Syna Božího. Žití, které od začátku až do konce bylo poznamenáno velkou láskou k lidem, ustavičným darem pro druhé. Darem, který Otec přijal a potvrdil Synovým zmrtvýchvstáním.

Kristovo kralování

A co nám říká sama podoba relikvie, Svatý trn? Především nám připomíná scénu před ukřižováním Krista: když vojáci upletli trnovou korunu, vložili mu ji na hlavu, oblékli ho v purpurový plášť a volali: „Buď pozdraven, židovský králi!“ (srov. Jan 19,2–3) A i když cílem vojáků bylo zesměšnit Ježíše, tak křesťané dobře rozuměli tomu učení: Kristus je skutečně Králem a Pánem. Spasitel sám vyznal Pilátovi: „Ty to říkáš: jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, naslouchá mému hlasu.“ (Jan 18,37)

Naslouchat Kristovu hlasu znamená důvěřovat mu a být mu věrný, čili poznat ho, milovat a následovat. Také ve způsobu kralování. To se zase projevuje ve službě. Ježíš to tak vysvětloval svým učedníkům: „Ten, kdo se bude mezi vámi chtít stát velikým, bude vaším služebníkem, a ten, kdo bude mezi vámi chtít být prvním, bude vaším otrokem. A tak Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20,25–28)

Takovému postoji hodnému království Božího se můžeme učit od Panny Marie. A to se také jeví být posláním Svatého trnu z Andrie, spojujícího tajemství Zvěstování s tajemstvím Velkého pátku. Maria, která ve zvěstování svým fiat („ať se mi stane“) vyjádřila souhlas k působení Boží vůle ve svém životě a zůstala věrná tomu poslání až do konce, stojíc na Velkém pátku pod křížem svého Syna, je pro nás vzorem víry a důvěry v Boha. Ona, Matka Boha a Matka Církve, nás po věky přivádí k Synu. Zahleďme se na ni a kontemplujme její vyznání: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,39), vzrůstějme v duchu pokory, lásky a služby.

*Z Miłujcie się! 2/2017 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Toto je milostiplný čas. Jako se příroda obnovuje k novému životu, i vy jste voláni k obrácení. Rozhodněte se pro Boha. Dítka, vy jste prázdní a nemáte radost, protože nemáte Boha. Proto, modlete se, dokud vám modlitba nebude životem. Hleďte v přírodě Boha, který vás stvořil, protože příroda mluví a bojuje za život a ne za smrt. Války vládnu v srdcích a národech, protože nemáte mír a nevidíte, dítka, bratra ve svém bližním. Proto se vraťte k Bohu a modlitbě. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje 25. března 2019

Papež František: Žádná lidská moc si nemůže nárokovat jurisdikci nad zpovědním tajemstvím

Více než 700 novokněží, bohoslovců z posledního ročníku teologické formace a kněží se zúčastnilo letošního kurzu o svátosti smíření, pořádaného již 30 let Apoštolskou penitenciárií.

Papež František oslovil jeho účastníky ve vatikánské aule Pavla VI. Nejprve svým hostům důrazně kladl na srdce, aby zachovávali vlastní status vyhrazený oblasti svědomí, pro něž se užívá výraz „forum internum“ a který se objevuje také v názvu kurzu:

„Termín »forum internum« není nejasný výraz, je míněný zcela vážně! Týká se vnitřního prostoru a nesmí vycházet navenek. Říkám to proto, že některé skupiny v církvi tyto dvě věci směšují a vynášejí věci spadající do této oblasti navenek. Prosím vás, to je hřích! Je to hřích proti důstojnosti člověka, který dává důvěru knězi a vyjevuje svou situaci, aby žádal o odpuštění. (...) Je to posvátná věc a chtěl jsem o tom mluvit, protože mne to zneklidňuje.“

Papež dále v úvodu připomněl, že Apoštolská penitenciárie, historicky nejstarší papežský tribunál, je tribunálem milosrdenství. A položil důraz na zpověď jako na cestu posvěcení pro penitenta i zpovědníka:

„Pro kajícího je zřetelně cestou posvěcení, protože – jak bylo mnohokrát zdůrazněno během nedávného Svatého roku milosrdenství – svátostně rozhršení, plně udělené navrácí křestní nevinnost a plně společenství s Bohem; ono společenství, které Bůh směrem k člověku nikdy nepřerušuje, jemuž se však člověk někdy vyhý-

bá, když špatně nakládá s nádherným darem svobody. Pro nás kněze je čtvrtá svátost cestou posvěcení především tehdy, když pokorně, jako všichni hříšníci, poklekne před zpovědníkem a vyzýváme Boží milosrdenství sami pro sebe. Pamatujme vždy na to, že jsme v první řadě hříšníci, kterým se dostalo odpuštění, a teprve potom služebníky odpuštění.“

Jako zpovědníci máme kromě toho privilegium být svědky „zárazků“ obrácení, rozpoznávat mocné působení milosti, přetvářející srdce z kamene v srdce z masa (srov. Ez 11,19), pokračoval papež. Každá zpověď je totiž novým krokem k posvěcení, láskyplným objetím, přispívajícím k šíření Božího království lásky, pravdy a pokoje.

„Svátost smíření je hodnotou, kterou moudrost církve prostřednictvím zpovědního tajemství vždy chránila veškerou svou morální a právní silou. Přestože jej moderní mentalita ne vždy chápe, je nutné kvůli posvátnosti této svátosti a svobodě svědomí kajícího, který si musí být naprosto jist, že za všech okolností zůstane svátostný rozhovor zpovědním tajemstvím, pouze mezi vlastním svědomím, které se otevírá milosti, a Bohem, jehož nezbytným prostředníkem je kněz. Tato svátostná pečeť je nezbytná a žádná lidská moc nad ní nemá pravomoc, ani si ji nemůže nárokovat,“ zdůraznil papež František ve své promluvě k účastníkům semináře o svátosti smíření, pořádaným Apoštolskou penitenciárií.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Liturgická čtení - pokračování ze str. 3

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Umučení našeho Pána

Ježíše Krista

podle Lukáše - Lk 23,1-49

(kratší text)

Starší lidu, velekněží a učitelé Zákona odvedli Ježíše k Pilátovi.

Tam na něj začali žalovat: „Zjistili jsme, že tento člověk rozvrací náš národ, brání odvádět císaři daně a vydává se za krále Mesiáše.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Odpověděl mu: „Ty (to) říkáš!“ Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: „Neshledávám na tomto člověku žádné provinění.“ Ale oni naléhali a říkali: „Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínaje Galileou až sem!“ Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se, zdali ten člověk je Galilejec; a když se dověděl, že je z Herodova území, poslal ho k Herodovi, který se také právě v těch dnech zdržoval v Jeruzalémě. Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zaradoval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slyšel a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kladl mu tedy mnoho otázek, ale on mu vůbec neodpovídal. Velekněží a učitelé Zákona stá-

li při tom a urputně na něho žalovali. Tu Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jím pohrdá, a ztropil si z něho posměch: dal ho obléci do bílých šatů a poslal ho nazpět k Pilátovi. V ten den se Herodes a Pilát sprátelili; předtím totiž spolu žili v nepřátelství.

Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: „Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Ale oni se všichni dali do křiku: „Pryč s ním! Propusť nám Barabáše!“ Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpoutru vzniklou v městě a pro vraždu. Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Ježíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: „Ukřižuj ho, ukřižuj!“ Potřetí jim řekl: „Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukřižován, a jejich křik se stále stupňoval. Pilát se proto rozhodl povolit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpoutru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jim stalo po vůli.

Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním naříkaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Jeruzalémské dceře, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: »Blahoslavené neplodné životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!« Tehdy lidé začnou říkat horám: »Padněte na nás!« a pahrbkům: »Přikryjte nás!« Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se (teprve) stane se suchým!“ Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Jeho šaty si rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený!“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl totiž nápis: „To je židovský král.“

Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal. „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!“ A po těch slovech vydechl naposled.

(Chvilé tiché modlitby vkleče.)

Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: „Tento člověk byl skutečně spravedlivý.“ A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se domů. Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a dívaly se na to.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (51)

9. Modlitba a pokoj (Druhá část)

Dne 12. dubna 1947 byly vizionáři také nadiktovány dvě specifické modlitby. První se soustřeďuje na Nejsvětější Trojici:

„Oslavuji tě, Bože, božský a jediný, v božské svatosti Otce, protože jsi mě stvořil onoho dne, kdy se ti zalíbilo mě stvořit. Dobrořečím ti, Synu Otce, v lidské a božské dokonalosti, protože jsi mě spasil, když jsi na cestě utrpení prolil požehnanou Krev, božskou a lidskou.⁽¹⁾ Jsem poslušen tebe, Duchu Svatý, v povinnostech pro své posvěcení, abys mě zapálil láskou, vírou a nadějí pro Otce. Vyvyšuji a vkládám tě do svého srdce, božská Trojice v jednom Bohu, v dokonalé jednotě lásky a spravedlnosti, protože jsi mi dala Marii, Dceru, Snoubenku a Matku v Otcí, v Synu a v Duchu Svatém,⁽²⁾ cestu, pravdu a život každé bytosti,⁽³⁾ abych kráčel po cestě, která vede k tobě, v pravdě, která dává poznat tebe, a v životě, který vyvěrá jen z tebe, a tak tě miloval a oslavoval a dobrořečil ti na věky ve slávě andělů pějících chvalozpěvy tobě, Dokonalému a Svatému, Trojjedinému, v nejsvětější Marii, naší Matce skrze tebe.“

Druhá modlitba má více mariánský charakter:

„Svatá Matko, Panno od Zjevení, učiň, aby řeka milosrdenství Boha Otce, potoky nejdražší Ježíšovy Krve a žhavé paprsky Ducha Svatého mě mohly tvým prostřednictvím doprovázet na této cestě světem hříchu, kterou pouze procházíme během naší krátké tělesné existence, abychom byli péčí božské lásky přetvořeni k podobě Ježíše, našeho Spasitele a Bratra v plánech lásky, a jako ty, která žiješ na nebesích s Otcem v nebeské slávě.“

O Květné neděli roku 1948, když se Bruno modlil v kostele Všech svatých, se mu znovu zjevila Panna Maria od Zjevení. Tentokrát však měla v rukou růženec a hned mu řekla, že „je to chvíle, kdy tě učím, jak se modlí tato drahá a svatá modlitba. Jak jsem ti řekla, jsou to zlaté šipky lásky, které dosahují a dospívají k srdci mého Syna Ježíše Krista, který zemřel za vás a za toho, kdo věří v něj a putuje v pravé Církvi. Nepřátelé se sna-

ží ji rozdělit, ale modlitba, kterou říkáte s vírou a láskou, ji udržuje sjednocenou v lásce Otce, v lásce Syna a v lásce Ducha Svatého.“

Hle, její instrukce:

„Vezmi ukazováčkem a palcem křížem⁽⁴⁾ a učiň znamení kříže na sobě, což je osobní požehnání. Když se dotkneš čela, řekneš: »Ve jménu Otce«; když se dotkneš hrudi: »i Syna«; když levého ramene: »i Ducha« a když pravého ramene: »Svatého. Amen.« Poté budeš stále držet kříž mezi dvěma prsty, které symbolizují Otce a Syna, zatímco ruka symbolizuje Ducha Svatého, a řekneš s pravou a přesvědčenou vírou Krédo. Krédo nadiktoval Duch Svatý apoštolům a Církvi, viditelné autoritě, protože Krédo je trojiční pravda. Já jsem v ní, protože jsem Matka Slova, trojjediného Boha,⁽⁵⁾ v pravé lásce Církve pro spásu duší. Jsem vtělením Ducha Svatého.⁽⁶⁾ Větší kulička je pak pro recitaci modlitby, kterou můj Syn naučil apoštoly, Otčenáše, a na třech malých kuličkách se opakuje to, co mi říká anděl, co já odpovídám, co Alžběta vyznává, tj. že se Bůh stal ve mně tělem, a co vy vyprošujete ode mě, vaší Matky v milosti a trojičním milosrdenství.⁽⁷⁾ Pak znovu uchop kříž a opakuj se mnou: »Bože, shlédni a pomoz!«; »Pane, pospěš mi pomáhat!« Připoj jedenkrát Sláva Otcí. Hleď, jak se ve svatém – tak ho budeš od nynějška nazývat – růženci vyprošuje pomoc Boží pro spásu. To je ta nejdražší věc, kterou má člověk střežit. Když se svatým růžencem vzdává sláva Nejsvětější Trojici, jsem pro vás magnetem Trojice, spojená v lásce Otce, v lásce Syna, plozeného věčně Otcem a v čase mnou, a v lásce Ducha Svatého, který vychází z Otce a Syna. Jsou to věci, které ti dám v čase a s velkými trápeními pochopit. Při každém tajemství, které každé duchovní duši ozařuje život, řekneš: »V prvním tajemství lásky se kontempluje.« Nebo, srozumitelněji pro vás: »V prvním tajemství lásky radostně-bolestně-slavně rozjímáme«: to, co budeš rozjímat, vezmeš ze slova Božího. Tak budeš každý den rozjímat o celém plánu Boží ekonomie pro vykoupění lidstva. Tak to budeš opakovat pro každé tajemství lásky během ce-

lého týdne. Tímto, opakuji, velmi spolupracujeme na spásu duší, udržujeme si pevnou víru a vítězíme v bitvě proti ďábelskému zlu. Všechno to, co žádám od Nejsvětější Trojice, mi bude dáno, protože jsem Dcera Otce, protože jsem Matka Syna a protože jsem neposkvrněná Snoubenka Ducha Svatého, vyvolený Chrám pro vykoupění.“

(Pokračování)

*Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Krev našeho Pána Ježíše Krista je jistě nejprve lidská. Tato krev jeho lidské přirozenosti však nenáleží lidské osobě, nýbrž božské osobě, druhé osobě Nejsvětější Trojice. Proto ji také můžeme nazývat božskou. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Modlitba zde vyjadřuje zvláštní vztah Panny Marie k božským osobám: je jednoroznou Dcerou Boha Otce, Matkou Boha Syna a Snoubenkou Ducha Svatého. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Jak víme, cestou, pravdou a životem v plnosti je podle svých vlastních slov Pán Ježíš Kristus, Bohočlověk (srov. Jan 14,6). To však nevylučuje, aby Maria jako jeho Matka měla na této plnosti zvláštní podíl. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Jak je patrné, tyto instrukce Panny Marie se týkají toho, jak se má Bruno Cornacchiola modlit růženec. Jedná se tedy o křížem růžence. [pozn. překl.]
- ⁽⁵⁾ Jak bylo uvedeno výše, Maria je Matkou pouze Syna, druhé osoby Nejsvětější Trojice. Ta je určitě odlišná od dvou ostatních božských osob, tedy Otce a Ducha Svatého, ale na druhé straně je s nimi zcela neoddtělně spojena, tj. je s nimi jediným Bohem. [pozn. překl.]
- ⁽⁶⁾ Toto vyjádření nelze samozřejmě chápat ve stejném smyslu, jako když se hovoří o vtělení Božího Syna, nýbrž pouze ve smyslu přeneseném, tj. nakolik je Maria Snoubenkou Ducha Svatého, a to zvláště ve chvíli zvěstování, kdy se stává jeho působením Matkou Boží. [pozn. překl.]
- ⁽⁷⁾ Zde Panna Maria naráží na modlitbu *Zdravas, Maria*, jejíž první část je složena ze slov archanděla Gabriela při zvěstování a ze slov sv. Alžběty při navštívení a jejíž druhá část je tvořena prosbou Církve. [pozn. překl.]

Pondělí 15. 4. 2019

6:05 Klapka s ... (65. díl): Tomášem Jungem, 2. díl
7:10 V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko
7:20 Výpravy do divočiny: Život za polárním kruhem
8:25 Dokonalá radost
9:00 Živě s Noe [L]
9:25 Kulatý stůl: Sexuální zneužívání
11:30 Živě s Noe [L]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou
13:20 Žamboši na Mohelnickém dostavníku 2012
14:00 Živě s Noe [L]
14:30 Cesta k andělům (1. díl): Naďa Urbánková – zpěvačka (1. část)
15:15 Blanchet
15:35 V souvislostech
16:00 Noční univerzita: P. doc. PhDr. Tomáš Petráček, Ph.D., Th.D. – Neuralgické body české duchovní tradice
16:50 Cvrlikání (66. díl): Vadim & Co.
18:00 Živě s Noe [P]
18:30 Mašinky (9. díl): O bludné výhybce
18:40 Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko
18:45 Putování Modrou planetou: Austrálie
19:30 Vše pro mého krále a královnu
20:00 Cesta štěstosti [P]
20:40 ARTBITR – Kulturní magazín (73. díl) [P]
20:55 Česká věda
21:10 Terra Santa News: 10. 4. 2019
21:30 Živě s Noe: Den v kostce. [P]
22:05 Outdoor Films s Martinem Wágnerem (74. díl): V Rusku najdeme pustá a tajemná místa
23:40 Noční univerzita: Miriam Swaffield – Objevit svůj misijní styl
0:40 Naše Prémontre
1:40 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 4. 2019

6:05 Wolfgang Amadeus Mozart: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2013
6:55 Pod lampou
9:00 Živě s Noe [L]
9:20 V souvislostech
9:40 Střední cesta
10:00 Muzikanti, hrajte
10:30 Noční univerzita: Miriam Swaffield – Objevit svůj misijní styl
11:30 Živě s Noe [L]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Poletuchy
14:00 Živě s Noe [L]
14:30 Cesta k andělům (2. díl): Naďa Urbánková – zpěvačka (2. část)
15:00 V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko
15:10 Na pomezí ticha a tmy
16:00 Kulatý stůl: Sexuální zneužívání
18:00 Živě s Noe [P]
18:30 Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl
18:40 Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko
18:45 Dávní hrdinové: Opravdová víra
19:10 Hermie a přítel v nouzi
19:15 Kněz zpívající reggae – Jamajka
19:30 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2019 [P]
20:00 Buon giorno s Františkem [L]
20:55 Credo: Korouhve Karla Rechlika
21:15 Řeckokatolický magazín (197. díl) [P]
21:30 Živě s Noe: Den v kostce [P]
22:05 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vzkříšení Lazara (Jan 11,1-45)
22:40 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (145. díl): Co vařily naše babičky o Velikonocích
0:05 Terra Santa News: 10. 4. 2019
0:30 Světlo pro Evropu (7. díl): Brexit pár dní poté
0:40 Osmý tón Svatého Hostýna
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 17. 4. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2019
6:25 Noční univerzita: P. doc. PhDr. Tomáš Petráček, Ph.D., Th.D. – Neuralgické body české duchovní tradice
7:15 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (145. díl): Co vařily naše babičky o Velikonocích
8:35 Řád svatého Huberta
9:00 Živě s Noe [L]
9:20 Chléb náš ve-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

zdejší
9:30 Přímý přenos generální audience papeže [L]
10:45 Brazílie – Misionáři, cestovatelé lásky
11:15 Obec Moravany nad Váhom
11:30 Živě s Noe [L]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Folkové prázdniny 2016
13:30 Makedonie – Zkušenost zmrtvýchvstání
14:00 Živě s Noe
14:30 Cesta k andělům (3. díl): Jan Hanák – kněz a publicista
15:15 ARTBITR – Kulturní magazín (73. díl)
15:30 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2019
15:55 Cesta štěstosti
16:30 Outdoor Films s Vitem Kanyzou (78. díl): Mladý filmař s perspektivou
18:00 Živě s Noe [P]
18:30 Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl
18:40 Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko
18:50 Causa Carnivora
19:20 Terra Santa News: 17. 4. 2019 [P]
19:40 Ars Vaticana (17. díl)
20:00 Večer chval (76. díl): Současné písně chval [L]
21:05 Na křídlech andělů
21:30 Živě s Noe [P]
22:05 Noční univerzita: Pavol Strežo – Život „na bojišti“
23:15 Generální audience Svatého otce
23:35 Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou
0:10 Poletuchy
1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 4. 2019

6:05 Terra Santa News: 17. 4. 2019
6:25 J. S. Bach: Matoušovy pašije (1. část)
7:40 Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách
8:05 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vzkříšení Lazara (Jan 11,1-45)
8:40 Papuánské Velikonoce: Zelený čtvrtek
9:00 Zelený čtvrtek s Noe [L]
9:25 Mše svatá se svěcením olejů z Vatikánu [L]
11:30 Zelený čtvrtek s Noe [L]
12:35 Wolfgang Amadeus Mozart: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2013
13:35 Generální audience Svatého otce
14:00 Zelený čtvrtek s Noe [L]
14:35 Jak potkávat svět (67. díl): S Petrem Prokopem Siostrzonkem
16:00 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2019
16:20 Řeckokatolický magazín (197. díl)
16:35 Večeře u Slováka: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně [P]
17:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2019 [P]
17:30 Mše svatá na památku Večeře Páně: kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ostravě-Třebovicích [L]
18:55 Večeřadlo – Místo Poslední večeře Páně a Soslání Ducha Svatého
19:00 Adorace Zeleného čtvrtku
20:00 Cvrlikání (67. díl): Jindra Černohorský [L]
21:05 Evangelium podle Matouše: Velikonoce
22:15 Pod lampou [P]
0:20 Slovanský Velehrad
0:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2019
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 4. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2019
6:25 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2. část)
8:05 Papuánské Velikonoce: Velký pátek
9:00 Velký

pátek s Noe [L]
9:20 Křížová cesta: Zamyšlení Mons. Jiřího Paďoura OFMCap
9:50 ARTBITR – Kulturní magazín (73. díl)
10:05 Cesta štěstosti
10:40 Čtyřicet let Velkého pátku
11:30 Velký pátek s Noe [L]
12:35 Gioacchino Rossini: Stabat Mater: Svatováclavský hudební festival 2017
13:45 Bazilika Božího hrobu a Golgota
14:00 Velký pátek s Noe [L]
14:35 Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2019
15:00 Křížová cesta [P]
16:05 Buon giorno s Františkem
17:00 Památka Umučení Páně z Vatikánské baziliky [L]
19:05 Probuzení velké světice: Život svaté Veroniky Giuliani
20:45 Večeře u Slováka: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
21:15 Křížová cesta z Kolosea s papežem Františkem [L]
23:00 Život za život
0:35 Jakub Jan Ryba: Stabat Mater
1:45 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 20. 4. 2019

6:05 Slavnostní koncert k 20. výročí založení ostravsko-opavské diecéze: katedrála Božského Spasitele v Ostravě
7:10 Josef a jeho bratři
8:00 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy
8:15 Cirkus Noeland (34. díl): Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny
8:45 Dávní hrdinové: Opravdová víra
9:10 Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko
9:15 Papuánské Velikonoce: Bílá sobota
9:40 Buon giorno s Františkem
10:35 Moravské pašije
11:35 Zpravodajské Noeviny: 18. 4. 2019
12:00 Angelus Domini
12:10 Pod lampou
14:15 Terra Santa News: 17. 4. 2019
14:40 Cvrlikání (67. díl): Jindra Černohorský
15:45 Lily
16:00 Komédie o umučení a slavném vzkříšení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista
18:00 Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafím (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk
18:25 Světlo pro Evropu (8. díl) [P]
18:35 V souvislostech [P]
19:00 Bílá sobota s Noe [L]
20:25 Velikonoční vigilie z Vatikánské baziliky [L]
23:05 Kdo chce být milován?
0:35 Stabat Mater – Giovanni Battista Pergolesi
1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 4. 2019

6:05 Řeckokatolický magazín (197. díl)
6:20 Víra do kapsy: Vyhoření
6:35 Výpravy do divočiny: Život za polárním kruhem
7:40 ARTBITR – Kulturní magazín (73. díl)
7:55 Záznam koncertu z katedrály sv. Václava v Olomouci – Schubert: Salve Regina, W. A. Mozart: Requiem
9:00 Večeře u Slováka: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
9:30 Velikonoce s Noe [L]
10:00 Mše svatá na Boží hod velikonoční z náměstí Sv. Petra v Římě [L]
11:30 Velikonoce s Noe [L]
12:00 Požehnaní Urbi et Orbi [L]
12:35 V souvislostech
12:55 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News
13:40 Světlo pro Evropu (8. díl)
13:50 Muzikanti, hrajte
14:20 Bůh v Krakově
16:00 Zřím Řím
16:25 Bůh je s námi
17:55 Sedmihlásky (20. díl): Pásló dívča
18:00 Noeland (38. díl)
18:25 Dávní hrdinové: Zrádná křížovatka [P]
18:50 Tajemství divokého lesa
20:00 Marie z Nazaretu (1. díl)
21:45 V souvislostech
22:10 Bella
23:45 A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum: Podzimní festival duchovní hudby 2014
0:50 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News
1:30 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 15. 4. o 22:00 hod.: Veľký týždeň v Ríme (dokument)

Tajomstvo nášho vykúpenia v udalostiach Veľkého týždňa. Dokument Veľký týždeň v Ríme prináša atmosféru najväčších sviatkov kresťanstva, ako ich prežívali priami svedkovia z Ježišových čias a ako ich prežívajú kresťania v Ríme dnes.

Utorok 16. 4. o 23:00 hod.: Medzi nebom a zemou (Dagmar Babčanová)

Bývalá veľvyslankyňa SR vo Vatikáne, pani Dagmar Babčanová, nám porozpráva o jej osobných zážitkoch a skúsenostiach. A to najmä s veľkými pontifikátmi sv. pápeža Jána Pavla II. a emeritného pápeža Benedikta XVI. Moderuje Marián Gavenda.

Streda 17. 4. o 20:30 hod.: Fundamenty (Život modlitby)

Zastavenie nad Katechizmom Katolíckej cirkvi.

Štvrtok 18. 4. o 18:00 hod.: Svätá omša na pamiatku Pánovej večere

Priamy prenos z katedrály sv. Alžbety v Košiciach.

Piatok 19. 4. o 20:05 hod.: VOJTAŠŠÁK (dokument)

Dokumentárny film o Božom sluhovi spišskom biskupovi Jánovi Vojtaššákovi, o jeho takmer 90ročnom živote a o hrdinskom znášaní kríža.

Sobota 20. 4. o 20:30 hod.: Veľkonočná vigília na Bielu sobotu

Priamy prenos z Vatikánu.

Nedeľa 21. 4. o 20:20 hod.: Brat Slnko, sestra Luna (film)

Franco Zeffirelli vo filme zachytáva udalosti v príbehu sv. Františka z Assisi. Snímka začína vo chvíli, keď sa František vracia zranený z vojnových bojov a v horúčkovitom blúznení pochopí svoje poslanie, ktorým sa stáva chudoba a pomoc bližným.

Liturgická čtení

Nedeľa 14. 4. - Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7
Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
Odp.: 2a (*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*)
2. čt.: Flp 2,6-11
Ev.: Lk 22,14-23,56

Pondělí 15. 4. - Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
Ž 27(26),1.2.3.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Jan 12,1-11

Úterý 16. 4. - Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Středa 17. 4. - Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
Odp.: 14c.b (*Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.*)
Ev.: Mt 26,14-25

Čtvrtek 18. 4. - Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14
Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18

Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (*Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.*)
2. čt.: 1 Kor 11,23-26
Ev.: Jan 13,1-15

Pátek 19. 4. - Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*)
2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
Ev.: Jan 18,1-19,42

Sobota 20. 4. - Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
nebo Ž 33(32),4-5.6-7.
12-13.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

2. čt.: Gn 22,1-18
Ž 16(15),5+8.9-10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

3. čt.: Ex 14,15-15,1
Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18
Odp.: 1a (*Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

4. čt.: Iz 54,5-14
Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

5. čt.: Iz 55,1-11
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28
Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
Odp.: Ž 42(41),2 (*Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!*)
nebo, uděluje-li se křest:
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
anebo: Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)

Epištola: Řim 6,3-11
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*
Ev.: Lk 24,1-12

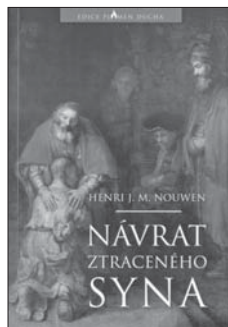
BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. - 20. DUBNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 4.		PO 15. 4.		ÚT 16. 4.		ST 17. 4.		ČT 18. 4.		PÁ 19. 4.		SO 20. 4.	
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Modlitba během dne:														
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Nešpory:														
SO 13. 4.														
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510
Ant. ke kant. P. M.	416	466	421	471	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	446	500
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA
Henri J. M. Nouwen • Z angličtiny přeložila Kateřina Lachmanová

Rembrandtovo zpodobení známého evangelního příběhu o návratu ztraceného syna inspirovalo autora této knihy k úvahám nad jednotlivými dramatickými momenty podobenství – návrat marnotratného syna do otcova domu, otcova láskyplná náruč, zášť staršího syna.

Nejdůležitějším poselstvím příběhu je však výzva k lásce, jak ji projevil otec a jak ji přijal syn v plné míře, s naprostou pokorou a oddaností.

Paulínky • Druhé, přepracované vydání
 Brož., 140x205 mm, 200 stran, 229 Kč

KNIHA MODLITEB

Tato knížka nabízí všem, kdo se snaží sytit svou duši modlitbou, rozmanitý soubor modliteb, pobožností a litaní i základní pravdy víry. Úvodní katechezi o modlitbě sepsal P. Vojtěch Antonín Jeniš.

Knihu je možné zakoupit ve dvou různých vazbách.

Sypták

Váz., 100x147 mm, 352 stran, 299 Kč

anebo:

Brož., 100x140 mm, 352 stran, 199 Kč

ŽIVOTOPIS

KARDINÁL MINDSZENTY
 • VYZNAVAČ A MUČEDNÍK

József Közi Horváth • Z němčiny přeložila Anna Halasová • Odpovědný redaktor Jiří Hanuš • Předmluva Dominik kardinál Duka OP • Doslov František X. Halas

Knihou představuje neuvěřitelný životní příběh maďarského primase, vězně tří režimů. Autor se zaměřuje zejména na události po druhé světové válce, kdy se Mindszenty stal arcibiskupem v Ostrihomi a po nastolení komunistického režimu byl šikanován, byla omezoována jeho činnost, až byl uvězněn. Z vězení se dostal v roce 1956, ale následujících 15 let strávil v internaci na americké ambasádě. Poté odjel do Říma, pořádal přednášky a během svých pastoračních cest pečoval o maďarské emigranty. Zemřel 6. května 1975.

CDK • Brož., A5, 160 stran, 198 Kč

PRO KOSTELNÍKY

KOSTELNÍKEM V NAŠICH ČASECH

Michal Altrichter • Recenzent Doc. Ing. Mgr. Aleš Opatrný, Th.D.

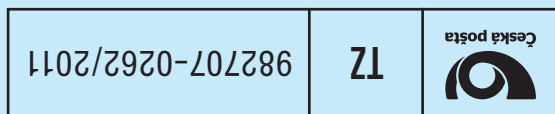
Tento text reflektuje nesnadnou kostelnickou profesi. Předkládá otázky, které mají vést kostelníky k zamyšlení nad svými úkoly i k rozvoji vnitřního života.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
 Brož., 105x148 mm, 40 stran, 40 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r.o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r.o., Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrace značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.